

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **J. T.**
bytem S., B. n. L. – S. B.
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. X sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný jako nepřípustné zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 4. 2014, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky proti záznamu 2 bodů zaznamenaných ke dni 8. 2. 2013, 2 bodů zaznamenaných ke dni 26. 8. 2013 a 7 bodů zaznamenaných ke dni 18. 9. 2013 a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 18. 9. 2013 v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a že bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 26. 8. 2013 a pokutovému bloku ze dne 8. 2. 2013. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, podle něhož je sice v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
5. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené

rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. V odvolání žalobce pouze poukázal na to, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než právě žalobce. O tom však žalobce nepředložil žádný důkaz, přestože se v případě zpochybnění přestupku přesouvá důkazní břemeno na něj (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. X). Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co bylo řízení koncentrováno.
7. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy žalovaný byl povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
8. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Žalobcem předložená rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech nejsou relevantní, neboť se jedná o rozhodnutí v odlišných věcech, která nejsou pramenem práva. Konečně žalovaný shrnuje, že spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným a poukazuje na jejich závažnost.
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 9. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 30. 9. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 18. 9. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče vyplynulo, že za přestupek spáchaný dne 23. 2. 2010 bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů a za přestupek spáchaný dne 4. 5. 2010 6 bodů. Poté bylo žalobci v důsledku plynutí času 8 bodů odečteno. Za přestupek spáchaný dne 8. 2. 2013 byly žalobci zaznamenány 2 body, za přestupek spáchaný dne 26. 8. 2013 2 body a za přestupek spáchaný dne 18. 9. 2013 7 bodů. Dne 3. 10. 2013 podal žalobce námitky proti záznamům ze dne 8. 2. 2013, 26. 8. 2013 a 18. 9. 2013, neboť má

pochybnosti o tom, že byly pokuty uloženy v souladu se zákonem, a má v úmyslu zahájit přezkumná řízení.

11. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
12. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha II ze dne 24. 2. 2010 se žalobce dne 23. 2. 2010 dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011 tím, že nezastavil na křižovatce na signál s červeným světlem stůj. Podle pokutového bloku ze dne 23. 2. 2010 byla žalobci (identifikován jménem, datem narození, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 22/1f5“ zákona č. „200/1990“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 12:30 hodin na křižovatce náměstí I. P. Pavlova a ulice Legerova. Pokutu ve výši 2 500 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „B“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem.
13. Podle rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 4. 2010, č. j. X, které nabylo právní moci dne 4. 5. 2010, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) a l) zákona o přestupcích ve znění účinném do 31. 7. 2011 pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu.
14. Podle oznámení Obecní policie Koleč ze dne 13. 2. 2013 se žalobce dne 8. 2. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 8. 2. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 10:30 hodin v Podolance a žalobce se jej dopustil tím, že mu byla naměřena rychlost 62 km/h, po odečtení 3 km/h tedy 59 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h). Pokutu ve výši 500 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku; vše stvrdil svým podpisem.
15. Podle nedatovaného oznámení Obecní policie Mratín se žalobce dne 26. 8. 2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Podle pokutového bloku ze dne 26. 8. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta za přestupek podle „§ 125c1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo v 18:34 v Mratíně a žalobce se jej dopustil tím, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o (po odečtení tolerance radaru) 19 km/h. Pokutu ve výši 1 000 Kč žalobce na místě nezaplatil, převzal však část „A“ pokutového bloku, a to vše stvrdil svým podpisem.
16. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 9. 2013, č. j. 152-45078/2013, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 pro porušení §

- 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1, § 47 odst. 2 písm. a), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 3 písm. c) a § 47 odst. 5 písm. a) téhož zákona.
17. Po doplnění správního spisu o výše uvedené doklady poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tohoto svého práva prostřednictvím zmocněnce dne 6. 11. 2013 využil a dne 18. 11. 2013 požádal o přerušení řízení, neboť inicioval přezkumná řízení ve věci pokutových bloků vydaných Obecní policií Mratín a Obecní policií Koleč. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 20. 11. 2013 žalobci vyhověl a řízení přerušil do vyřízení přezkumných řízení, nejpozději však do 20. 2. 2014. Dne 4. 3. 2013 správní orgán I. stupně žalobce opět vyzval k seznámení s podklady. Žalobce 17. 3. 2014 požádal o opětovné přerušení řízení s tím, že v řízeních o přezkumu dosud nebylo rozhodnuto. Žádosti správní orgán I. stupně usnesením ze dne 17. 3. 2014 nevyhověl, což odůvodnil tím, že rozhodnutí v přezkumném řízení není předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu. Dne 14. 4. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně zamítl žalobcovy námitky a záznam bodů potvrdil. V něm správní orgán I. stupně zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že vycházel z pravomocných rozhodnutí ze dnů 18. 9. 2013, 26. 8. 2013 a 8. 2. 2013 a z pokutových bloků z dnů 18. 9. 2013 a 26. 8. 2013. Ve vztahu k pokutovým blokům konstatoval, že mají všechny zákonem požadované údaje a je z nich jasné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena a oba pokutové bloky jsou žalobcem podepsány. Rozhodnutí ze dne 18. 9. 2013 bylo vydáno v přestupkovém řízení, přestupek byl s žalobcem projednán, ten se dostavil k ústnímu jednání a ke spáchání přestupku se doznal. Zápis bodů za jednotlivé přestupky je v souladu se zákonem. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce dne 30. 4. 2014 odvolal. V odvolání namítal, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce. Dále správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka) a užívá výrazy, které jsou snad srozumitelné odborníkům, ale nikoli běžnému účastníku řízení.
18. Dne 18. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. V něm stručně shrnul průběh správního řízení a uvedl, že prvostupňové rozhodnutí vykazuje drobné formální vady, které nezapříčiňují jeho nezákonnost. Správní orgán I. stupně zjistil v potřebném rozsahu stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Argumentaci žalobce, že přestupky nespáchal, je třeba odmítnout, neboť předmětem řízení o námitkách není přezkum pravomocných rozhodnutí o přestupku. Žalovaný se shodně jako správní orgán I. stupně zabýval jednotlivými podklady, na základě kterých byly žalobci zaznamenány body, a dospěl k závěru, že veškeré podklady pro záznamy bodů byly zcela způsobilými podklady, tedy splňovaly požadavky na ně zákonem kladené. Z pokutových bloků bylo zcela zřejmé, komu byla uvedena bloková pokuta uložena (jméno, příjmení, datum narození a doklad totožnosti). Pokutové bloky obsahovaly i podpis přestupce.
19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu

žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

20. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
21. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například to, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. X, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. X). Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky, proti kterým žalobce vznesl námitky (tato povinnost žalovanému ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. X) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
22. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
23. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spáchaním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro

záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. X, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

24. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“*
25. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stručně zabýval na stranách 4 – 6. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil (a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce) a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 21). Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
26. Dále žalobce namítá, že pokutové bloky ze dne 8. 2. 2013 a ze dne 26. 8. 2013 nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny

všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal oba pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

27. Z pokutového bloku ze dne 8. 2. 2013 vyplývá, že žalobce v 10:30 hodin v Podolance jel rychlostí 64 km/h, čímž překročil maximální povolenou rychlost v obci. Přestupkové jednání není označeno pouze zkratkou „R“, jak tvrdí žalobce, nýbrž „překročení rychlosti v obci (50 km/h)“, což je v kontextu citovaného § 125a odst. 1 písm. f) bod 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu vyjádření plně srozumitelné. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je rovněž srozumitelná. Zákon o silničním provozu („č. 361/2000 Sb.“) je označen přesně. Žalobci lze dát za pravdu v tom ohledu, že v pokutovém bloku chybí odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, avšak skutečnost, že v daném místě byla maximální povolená rychlost 50 km/h je v pokutovém bloku vyjádřena slovy, což je sice hraniční, avšak postačující. Výslovně je také uvedeno, že byla naměřena rychlost 67 km/h; po odečtení 3 km/h (představující nepřesnost měřícího přístroje) tedy 64 km/h. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Obecní policie Koleč, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzovaný pokutový blok, vůči němuž žalobce vznášel totožnou námitku. Označení místa spáchání přestupku pouze názvem obce je sice hraniční, avšak soud jej pokládá za dostačující, a to zejména ve světle toho, že rozloha katastrálního území obce Podolanka je 3,29 km². Nepochybně by bylo možné specifikovat místo spáchání přestupku i jinak a přesněji (např. názvem ulice či u kaple, u benzinové pumpy, u autobusové zastávky apod.). Soud však má za to, že s ohledem na rozlohu obce postačí označení místa spáchání přestupku tak, jak bylo uvedeno v posuzovaném pokutovém bloku. Pokutový blok je podepsán přestupcem.

Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty.

28. Z pokutového bloku ze dne 26. 8. 2013 vyplývá, že žalobce v automobilu registrační značky X v 18:34 v Mratíně jel rychlostí, která byla i po započtení odchylky měřicího přístroje o 19 km/h vyšší, než maximální povolená rychlost v obci. Text v kolonce 5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis je vyplněn za použití razítka s textem „V ... *hod. překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci ..., sníženou dle § 61 odst. 2 z. č. 361/2000 Sb. na ...,0 km/hod, po odečtení tolerance radaru (3 km) o ... km/hod*“, přičemž kolonky jsou vyplněny tak, jak bylo uvedeno v úvodu tohoto odstavce. Na úvod musí soud konstatovat, že jakkoli je snaha Obecní policie Mratín využít v případech častých přestupků razítka s typizovaným textem, do nějž se rukou vyplní jen konkrétní hodnoty, chvályhodná (řeší např. problém s obtížnou čitelností rukopisu nebo nedostatkem prostoru v kolonce), text na tomto konkrétním razítku je formulován nevhodně a zbytečně složitě. To nezpůsobuje nezákonnost pokutového bloku, neboť soud má i přesto za to, že je text srozumitelný a obsahuje podstatné náležitosti. Cesta ke správnému porozumění popisu přestupkového jednání je paradoxně komplikovanější, než u leckterého rukou vyplněného bloku. Jde-li o odkaz na § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož místní úprava provozu na pozemních komunikacích je úprava provozu na pozemních komunikacích provedená dopravními značkami, světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály nebo dopravními zařízeními, neztotožňuje se soud s hodnocením žalobce, že jde o odkaz nesmyslný. Ve spojení s nevyplněnou kolonkou „*sníženou dle § 61 odst. 2 z. č. 361/2000 Sb. na ...,0 km/hod*“ jde (pravda značně krkolomně) vyjádřenou skutečnost, že nejvyšší povolená rychlost v místě spáchání přestupku v obci byla stanovena zákonem (tj. ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž odkaz na něj v pokutovém bloku chybí), a nikoli stanovena odchylně místní úpravou ve smyslu § 61 odst. 2 zákona o silničním provozu, což plyne právě z toho, že citovaná kolonka nebyla úřední osobou vyplněna. Lze tedy dojít k závěru, že rychlost byla stanovena zákonem, což je implicitní odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož smí řidič v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h a, jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Jelikož se v katastrálním území obce Mratín, v níž ke spáchání přestupku došlo, žádná dálnice ani silnice pro motorová vozidla nenachází, nelze dojít ve světle výše uvedeného k jinému závěru než, že maximální povolená rychlost v místě spáchání přestupku činila 50 km/h. Pak lze již opět – sice poněkud složitě, ale přesto – z textu razítka spočítat, že žalobci byla naměřena rychlost 72 km/h, po započtení odchylky měřicího přístroje tedy 69 km/h, což je o 19 km/h více, než maximální povolená rychlost v místě spáchání přestupku. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c1f4 zák. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná. Zákon o silničním provozu („č. 361/2000 Sb.“) je označen přesně. Označení místa spáchání přestupku pouze názvem obce je hraniční, avšak soud jej pokládá za dostačující, a to zejména ve světle toho, že rozloha katastrálního území obce Mratín je 4,87 km². Nepochybně by bylo možné specifikovat místo spáchání přestupku i jinak a přesněji (např. názvem ulice či u kaple, u pošty, u autobusové zastávky apod.). Soud však má za to, že s ohledem na rozlohu obce postačí označení místa spáchání přestupku tak, jak bylo uvedeno v posuzovaném pokutovém bloku. Pokutový blok je podepsán přestupcem. Jméno

úřední osoby, které je uvedeno rovněž pomocí razítka, nepokládá soud za nečitelné. V důsledku nedokonalého obtištění razítka došlo pouze k tomu, že poslední písmeno příjmení policistky A. Š. je zřetelné jen zčásti, i z této části je však patrné, že se jedná o písmeno „Á“, na což lze ostatně usuzovat i z toho, že se jedná o typické zakončení ženské, tj. přechýlené podoby českých nebo počestěných příjmení. I tento pokutový blok je tak způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty.

29. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014, konstatuje soud, že v nich Krajský úřad Moravskoslezského kraje hodnotil pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. X, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. X. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
30. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. X), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že

přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.

31. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 30. 9. 2013 (doručení oznámení žalobci) do 18. 4. 2016 (vydání napadeného rozhodnutí), tedy více než dva a půl roku. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně také vyplývá, že k prodloužení řízení přispěl i sám žalobce svou procesní strategií, neboť dvakrát žádal o přerušování řízení (dne 18. 11. 2013 a 17. 3. 2014), přičemž první žádosti o přerušování řízení správní orgán I. stupně vyhověl a řízení přerušil na 7 týdnů. Druhé žádosti již nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že přezkumná řízení nepředstavují předběžnou otázku, na jejímž vyřešení by závisel výsledek daného správního řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.
32. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. X, publ. pod č. X Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu

vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu